

Serviciul meteorologic

URZICA

Biblioteca Centrală
 Regională
 Hunedoara-Deva
 anunță: o vară... însorită

Cu respect

Tovarăşului ION JIJIE, Directorul Uzinei electrice—Birlad

Vă salutăm cu stimă și respect
Fiindcă sînteți un gentleman perfect.
Pe linia aceasta vă pot spune
C-aveți destule referințe bune:
Dintre femei, vreo cîteva susțin
Cum că sînteți un om grozav de fin,
De pildă secretara Grigoraș,
O fată cu surîsul drăgălaș
Ar fi, cred eu, adevărată crimă
Să n-o propunați veșnic pentru primă.
Și-Oresta Balaș știm că vă adoră
Cu-un sentiment, hai să-l numim, de soră,
Cu-o flacără din ce în ce mai vie
Cînd ia salarii în contumacie.
Noi v-admirăm pornirea delicată
De-a nu fi întrebat-o niciodată
De ce nu vine la birou, ce-o doare...
Dar cred că n-ar strica o întrebare:
Poate găsiți pretexte concludente
Pentru instituirea unei rente
Pe care să i-o dați pentru vecie
Fără discuții la casierie,
Poate găsiți astfel modalitatea
De-a liniști și contabilitatea
Ce zice că dansați cam ilegal
Pe marginile codului penal.
Contabilii! Cum să-nțeleagă ei
Că nu e mult un șase mii de lei
Atunci cînd cauți priză la femei
Și că-n împrejurări sentimentale
Bancnotele nu fac nici cinci parale!
Dar potrivit metodelor străvechi
Mă-ntreb de ce nu-i trageți de urechi

Mai părintește sau mai târîșor?
De ce nu-i transferați în alt sector?
Sau, cum sînteți energic, bunăoară
De ce nu-i dați numai decît afară?
Că doar cunoașteți minunat rețeta
De cum se-astupă criticii „flașneta”
E cazul lui Nazarie Aneta
Ce pare-mi-se a avut curajul
Să critice și i-ași făcut bagajul.
Așa se cred ei, criticii, isteți...
Păi: ori sînteți stăpîn, ori nu sînteți!
A fi stăpîn suprem autocrat
Știți bine că-i un fapt cam demodat
În vremea și-n democrația noastră,
Dar asta nu-i părerea dumneavoastră
De vreme ce familia Mocanu
Iși simte-n dumneavoastră suzeranul.
El subaltern în munca din uzină,
V-a invitat de două ori la cină
Rugîndu-vă să-i acordați onoarea
De-ai degusta vinașul și mîncarea.
V-ași dus o dată, și a doua oară
Și de atunci, c-o insistență rară
Îl onorați în fiecare seară
C-un apetit grozav, de prima clasă
Ce neputînd fi potolit la masă
Mai cere supliment și pentru-acasă.
Dar nu v-ași mulțumit numai cu asta
Ași încercat să-i „onorați” nevasta
Și i-ași cerut, desigur, cu blîndețe
Tributul cuvenit pe frumusețe.
Dar prinsă de-o pornire nefirească
Ea v-u sfidat și n-a vrut să plătească.

Ori dumneavoastră ași găsit cu cale
Că astfel de relații feudale
Putînd firește-ncuraja vasalii
Ași și trecut pe loc la represalii:
Mocanu, soțul, tocmai căpătase
Avans pentru clădirea unei case
Și fericit de casa lui, se zice,
Că începuse chiar să și-o ridice
Contînd, așa precum s-a dovedit,
Pe ajutorul neprecupețit
Ce l-ași promis, dar care n-a venit.
Păi ce credea familia Mocanu
Că-și poate indispuce suzeranul
Închipindu-și că e cu puțință
Ca faptul să nu aibă consecință?
Ce consecința care e? Se știe:
Clădirea s-a oprit la temelie.
— „Ei, ce mai zici, Mocanule, de asta
I-ași spus, alege casa ori nevasta,
Nu vezi că-ți fac ofertă fructuoasă
Iși stric o casă ca să-ți fac o casă”.
Ași discutat aprins, ași perorat
Însă Mocanu nu s-a luminat
Și-a meditat problemele întime
Ca și Birladul, în întunecime
Cînd uneori se-ntîmplă la uzină
Să fie cîte-o pană de lumină
Că-n lume deh, nimica nu-i perfect.
Vă salutăm cu stimă și... defect!

URZICA

p. conf. MIRCEA PAVELESCU

Desen de EUGEN TARU

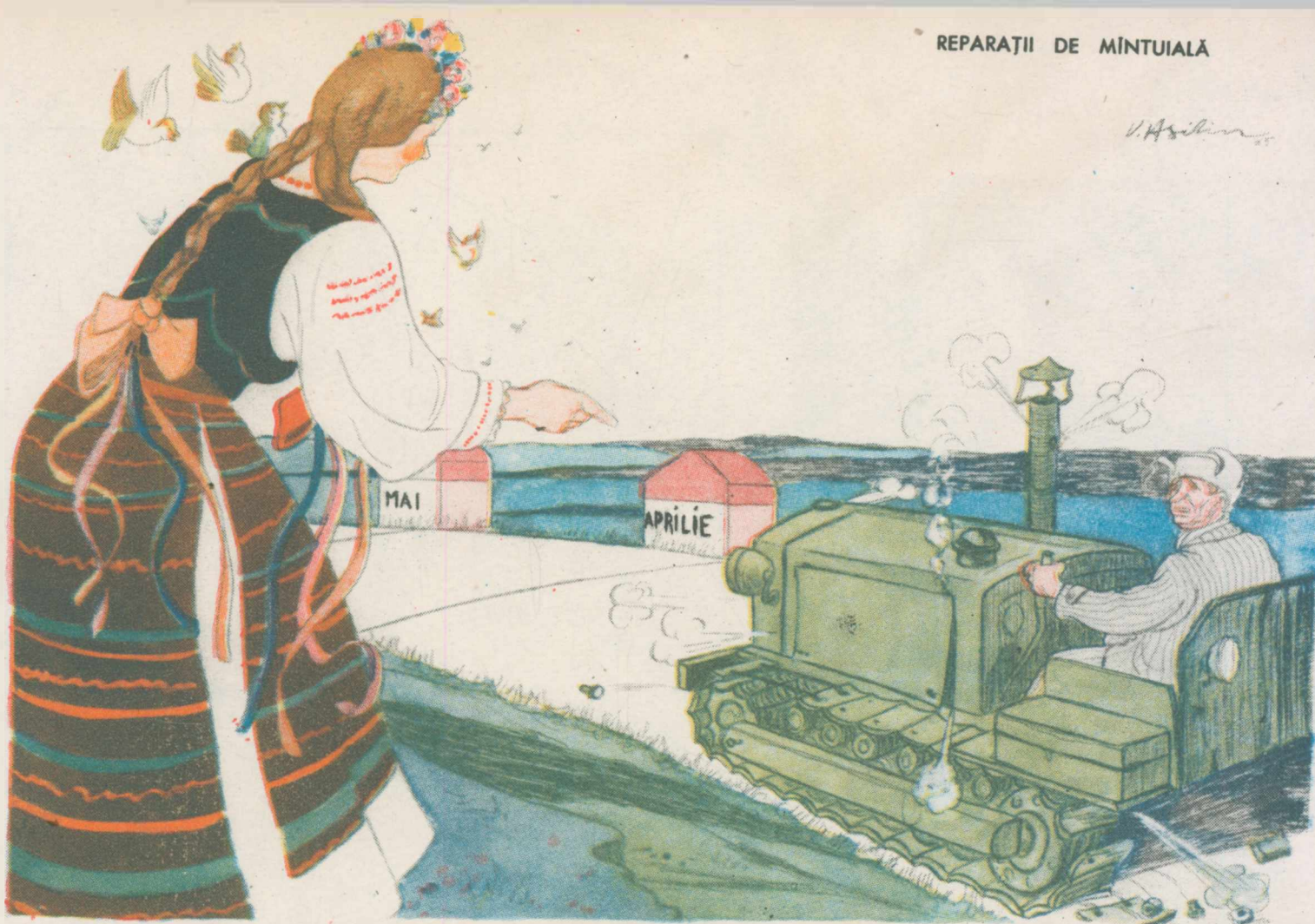
LA ȘEDINȚĂ

— Tovarăși, eu mă trag 'din opincă !...

ACASĂ

— V-a venit tatăl!
— Să-și scoată opincile !...

PRIMĂVARA: — Fii bun, ia-mă și pe mine pînă la capăt!
TRACTORISTUL: — Nu cred că o să țină pînă acolo!

Desen de V. VASILIU

Poveste scurtă

de I. TOTH

Duminică, la Căminul cultural din comuna Buhoci, raionul Bacău, lume multă. Tocmai s-a terminat programul artistic și tineretul s-a dat la horă. Flăcăii chipeși învîrtesc codanele de le sfîrșic ealcieele. Cîte un ȕinc neastîmpărat se împiedică în picioarele ăloră de joacă. Unu mic, d-o șchioapă, se ține de catrința soră-si mai mare. E paznic. Așa l-a dădăcit mă-sa. Pas de mai sărută codana de-ȕi dă mina. Te spune ȕincu.

Într-un colț al salonului, cei vîrstnici stau la sfat. Ca de obicei stau ciucure, cu gurile cîscate, ascultînd cîte o vorbă de duh spusă de moș Gavrilă Veneticu. E și Antohi Ioan, președintele Sfatului popular comunal printre ei. Mă apropii să ascult și eu. Moș Gavrilă nu-i de la noi. E din Ardeal, din Bucium. Și-i al naibii de șugubăț moșu'.

— Să vă spui una, fși începe moșul povestea. Dar să nu credeți care cumva că vorbesc de cei de față. Aș! S-a întimplat în alt sat, nu aici.

Așa zice el mereu că nu vorbește despre ăi de față. Așa o fi, dacă spune el.

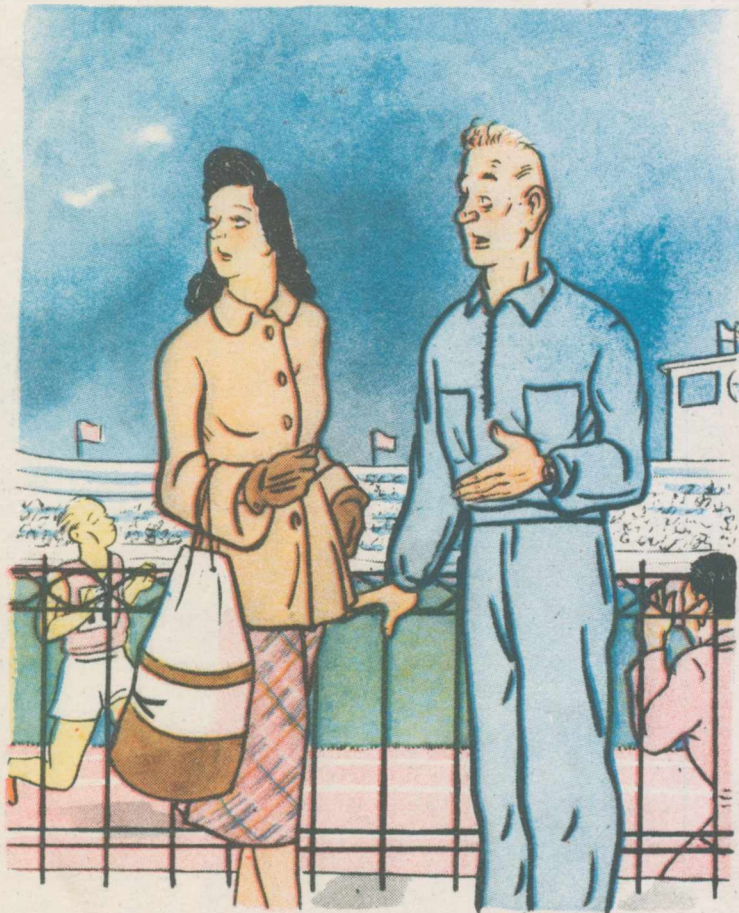
— Avea unu treabă la Bacău — începe moșul — și a plecat că l-a trimis serviciul. Dar ce s-a gîndit omul? Să-și aducă și muierea, dar să nu-l coste drumul nici o para. Și ce credeți că a făcut? S-a dus la un telefon, a format un număr și a zis: „Alo! Salvarea!... Veniți repede la gospodarul cutare, din satul cutare, că-i e nevasta rău bolnavă. Da' repede!” și a închis telefonul.

Își făcuse socoteala că mașina o să vină în sat, și goală n-o să se întoarcă. O să-i ia și nevasta. Teafără, dar o să i-o ia.

Socoteala s-a potrivit pînă într-un loc. Salvarea a venit și a găsit bolnava sănătoasă tun. Și cum a venit, așa a plecat. Goală. Numai că banii de benzină și timpul pierdut nu se știe încă cine o să-i plătească... Dumnea-voastră ce credeți?

Moș Gavrilă s-a oprit. Oamenii prind a zîmbi. Numai președintele Antohi văd că se încruntă. De ce s-o fi încruntînd, că, vorba lui Moș Gavrilă, nu-i vorba de satu' nostru. De altul. Atunci?

Din comoditate și înfumurare, unii dintre atleții fruntași subapreciază competițiile de masă, refuzînd să participe la ele.

— Azi nu e timp favorabil pentru atletism! Norii ăștia!...
— Da, ar putea să ude terenul...
— Nu asta!... dar ies prost fotografiile!

Desen de FRED GHENĂDESCU

CHIABURUL ROMIN: — „Îl vezi, e ungur, dușmanul nostru...”

CHIABURUL UNGUR — „Îl vezi, e român, dușmanul nostru...”

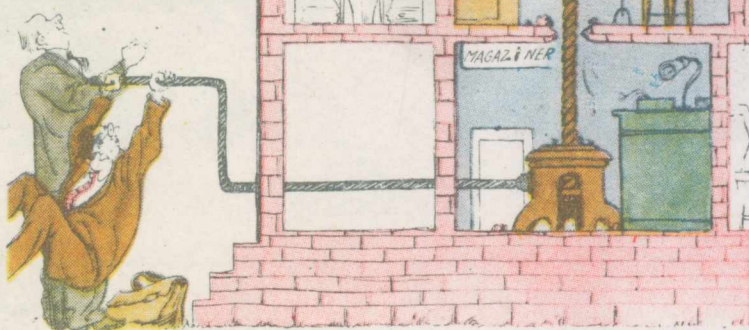

ȚĂRANII MUNCITORI (român și ungur) : — „Îi vezi, aștia sînt dușmanii noștri !...”

ȪNCHII, VERII

și...

NEPOTUL

Desen de V. VASILIU

Avertisment de primăvară

de ȘTEFAN HORIA

— Tovarășii sînt serviți?
 — Mmm... aș dori un material ușor, de primăvară, pentru o rochiță de stradă și... da, o stofuliță de pantalon pentru soțul meu, un tricou pentru un băiețuș de 10 ani, și... ah, văd că aveți și raion de încălțăminte: o pereche de sândăluțe nr. 27 ... pentru cea mică...
 — Pentru rochița dv, să vă arăt o diftină...
 — Nu, ceva ușor, o mătase, un...
 — ...un molton! Ține trei primăveri...
 — Tovarășe, nu m-ai înțeles...
 — Să vă dăm atunci o stofă de palton...
 Vă recomand bleumarinul acesta...
 — Tovarășe dragă, o clipă, să ne-nțelegem: e aprilie... e primăvară... e cald...
 — ...și doriți ceva care să vă răcoască... sau cel puțin să vă amintească de răcoarea iernii! Mie, clientul nu trebuie să-mi vorbească mult! Două vorbe și un cuvînt! Vă recomand șuba aceasta de antilopă de Dobrogea, cu căptușeală de oaie clasa întâi! Ultima pe care-o mai avem în magazin!
 — Tovarășe dragă—sînt în vibrația acestui „dragă” că nevastă-mea începe să-și piardă răbdarea de inger care o caracterizează—așa sună și acel „dragă” cu care îmi deschide de obicei o a treia ședință în legătură cu poșeta cea nouă pe care am uitat să i-o cumpăr—deci: Tovarășe dragă: aveți în vitrină niște șantung, doc alb, mătase imprimată, și niște stambă... știi, pînă-ntr-o lună se face bine cald și...
 — A, tovarășă, acelea-s niște vechituri rămase încă de anul trecut...

— Știu, că le-am văzut în vitrină toată iarna și de aceea n-am intrat niciodată în magazin: doar n-am să îmbrac doc în ianuarie...
 — Vai de mine! În ianuarie am avut un voal-georgette ca pinza de păianjen... Păcat că n-ai intrat, ca să vă amintească de canicula verii... V-ați fi încălzit numai la vederea lui! Dar de ce nu vă decideți acum la barchetul acesta negru, cu buline verzi? Ultima noutate de sezon... un desen de cel mai rafinat gust...
 — Draga mea—îi șoptesc nevastă-mi—poate c-om găsi ce-ți trebuie ție pentru primăvara asta, în altă parte. Și cu voce tare: Tovarășe, vreau să văd o stofă subțire, de pantalon! Poate să fie un fresco, dar mă declar satisfăcut și cu un doc maro...
 — ...sau cu cașaua asta: lînă sută-n sută!
 — Un moment... să vă explic din nou... vreau...
 — Tovarășe, mie clientul nu trebuie să-mi vorbească de două ori ca să-și ghicesc gîndul: luați merinosul ăsta, garantat neșifonabil, sobă fără lemne: la iarnă o să-l căutați și n-o să-l găsiți!
 — Tovarășe—izbucnește nevastă-mea, zău așa, ar trebui să-și menajeze „acutele” pentru corul întreprinderii în care-și duce munca—tovarășe, arată-mi un tricou alb pentru un băiețuș de zece ani.
 Vinzătorul o privește vexat, bagă mina în raft și întinde pe tejghea obiectul.

— Alb, nu albastru! — Și pentru un băiețuș de zece ani, nu pentru bărbatu-meu!
 — Alb, tovarășă! Îl spălați de trei ori și căpătați culoarea drită... Cu aceeași ocazie se face și pe măsura băiețușului...
 Nici eu nu știu cum de m-am pomenit în fața raionului de încălțăminte. M-a tras temperamentul nevastă-mi, se vede. Tot cu același temperament o aud strigînd:
 — Sândăluțe...
 — Numărul 36!
 — Nu pentru mine! Pentru fetița mea cea mică! Are cinci ani!
 — Am avut în decembrie! Acum ne-au sosit ghetuțe!
 — Sîntem în aprilie, tovarăși! Treziți-vă din hibernare.
 — Hibernare? Articolul acesta nu-l avem! Dar vă putem servi cu niște șoșonei, toate numerele de la 22 la 29! Nu pierdeți ocazia. La iarnă nici nu știți ce bine o să vă prindă.
 Am ieșit din magazin, val-vîrtej: eu, nevastă-mea și visurile noastre. Visurile noastre de anul trecut! Căci am uitat să vă spun că împlinirea de mai sus s-a petrecut în aprilie 1954. Astăzi, nevasta mea se pregătește să iasă din nou după un taior de doc, un tricou alb și sândăluțe... 28. S-a schimbat vîrsta fetiței noastre celei mici. Sper că s-a schimbat ceva și în concepția de aprovizionare cu mărfuri de sezon a magazinelor...mai mari.

Grijița Roșie

Secția piese de schimb — sectorul vagoane nu și-a îndeplinit planul din vina tov. ing. Mălai care nu a aprovizionat secția cu tablă, material ce se găsea din belșug la magazie.

— Nu avem de lucru, tov. inginer, că nu mai e tablă. Să punem oamenii s-o aducă de la magazie.
— Ferească sfântul! Ce vrei să-i luăm de la lucru?!

Muncitorii calificați sînt nevoiți adesea să-și piardă vremea cu căratul materialelor, deoarece nu s-au angajat muncitori necalificați pentru această muncă

— Și ca să recuperăm pierderea de timp, am organizat o întrecere

SPECTATORI!

Atențiune!

La sfîrșitul fiecărei luni, puteți vedea cu regularitate filmul:

„IN SALTURI și ASALTURI“

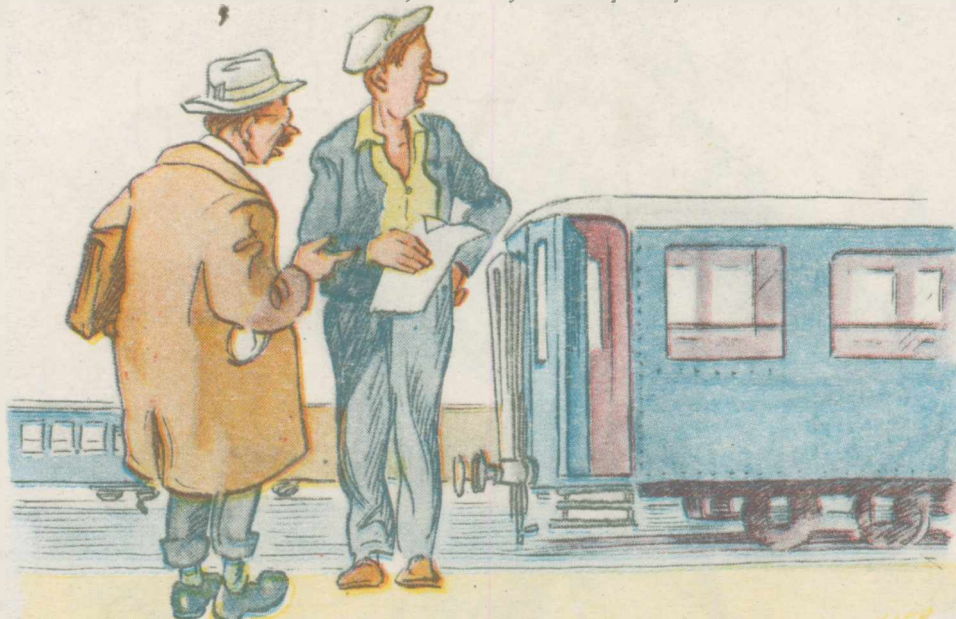
Care rulează în sala secției ajustaj — sectorul vagoane. Palpitații! Senzații! Nemaiauzit! Nemaîntîlnit! Nepregătît! Neplanificat! Neglijat!

MICA PUBLICITATE

Secția Instalații — Clădiri pune la dispoziția amatorilor, pămînt amestecat cu șamot și cu apă. Acest amestec a fost obținut prin descărcarea unui vagon de pămînt, pentru turnătorie peste o cantitate de șamot, peste care apoi a căzut zăpada. Noul produs poate fi întrebunțat cu succes la lada de gunoi.

Caut angajament luat acum trei luni și, lăsat baltă pînă astăzi. Este vorba despre angajamentul luat în legătură cu punerea în funcțiune a celor două macarale pivotante de la Secția I, Fierărie — Locomotive. Găsitorul e rugat să aducă angajamentul serviciului „Mecanic-Șef“ care și l-a luat în ziua de „7 Noiembrie“ 1954 și de atunci l-a pierdut fără urmă.

Vagonul de clasă nr. 53063, complet revizuit, nu a putut fi pus în circulație, deoarece D.G.T.F. refuză tapișarea lui cu un pluș cu unele defecte de culoare, deși printr-o anumită croială, aceste defecte ar putea fi înlăturate.

— Ce facem, tovarășe? Stă vagonul neîntrebunțat!
— În starea asta nu-l putem primi, lăsați-l la soare 2—3 luni și după ce se decolorează plușul, vi-l recepționăm!

Cu inimile sfîșiate de durere și de aminare, subsemnații părinți: Opaști Alexandru și Botea Moscu, Alecu Dumitru, Cotoară Romulus, Stăncioiu Petre, anunță încetarea din viață a fiicilor lor, pe nume:

Patru inovații

care deși născute în cele mai bune condițiuni și apoi aprobate, și-au dat ultima suflare în brațele părinților lor vitregi prezenți în colectivul de inovații.

Fie-le șarina ușoară pentru că în pace doarme respectivul colectiv de inovații.

Din lipsă de atenție, la revizuirea vagoanelor sînt distruse uneori materiale bune.

— Ce faci aici?
— Vreau să verific dacă bancheta e bună.
— Ce spui? eu credeam că vrei să verifici dacă ranga e bună!

Desene de H. LERU

DOCTOR URZICA

Cazul: Lipsă acută de dulapuri pentru păstrarea scufelor.

Cauzele: Deși în parcul de depozitare a deșeurilor există tabla necesară, dulapurile totuși nu sînt construite, deoarece grija a fost și ea depusă în parcul de deșeuri.

Diagnostic: Deși are tablă, conducerea sectorului vagoane suferă „de lemn Tănase“.

Tratament: Transfuzie de tablă. Adică să fie scoasă de la deșeuri și mutată sub formă de dulapuri la strungărie. Iar cei vinovați să fie dați în dulap pînă ameteșc. Așa se vor trezi.

Magazia de ciment anunță încetarea din viață a unui

Vagon de samot

sufocat sub cîteva vagoane de ciment descărcate peste nefericitul samot.

Corpul neînsuflit al șamotului în valoare de 5.000 lei a fost depus pe lumea cealaltă!

Fie-i cimentul ușor, că bani grei a costat.

Îmi place de d-ta!

— Știi pentru ce te-am chemat, tovarășe? Tânărul contabil Condureanu ridică din umeri.

— Nu știu, tovarășe director. Dar dacă o să-mi spunei...

— Ia loc! Îl pofti directorul întreprinderii, arătându-i un scaun. Așa! Uite ce e, tovarășe. Să nu crezi că eu nu cunosc activitatea salariaților din întreprinderea pe care o conduc. Deci și pe a dumatilă. Știu că ești printre primii care vii și printre ultimii care pleci de la birou. Îmi place de dumneata! Ești un băiat muncitor, corect, punctual — mă rog, ai toate atributele necesare unei adevărate probități profesionale. D-aia zic: îmi place de dumneata, și vreau să te stimulez: de mâine vei lucra la investiții.

Radu Condureanu tresări:

— Tovarășe director...

— Știu! Îl întrecuse acesta cu un gest amical. Vrei să-mi mulțumești. Nu-i nevoie, tovarășe! Eu înțeleg să promovez tinerele elemente, și ca atare... precum spune și proverbul turcesc: „din frunză de dud, atlatz se face“. Or, după părerea mea — și eu nu m-am înșelat niciodată în aprecierile mele — dumneata ești frunză de dud. Mă nricepi, nu-i așa? E păcat să zaci la contabilitate. Mai ales că Stamate de la investiții a fost transferat, și n-am pe cine pune în loc. Dumneata ești un băiat de viitor, ai atâtea perspective în fața dumatilă... Mai ai ceva de adăugat?

— Ce s-adaug că încă n-am spus nimic!

— Atunci spune, da-n așa fel ca să evităm timpia morții.

— Vreau să spun că nu lucrez nici de o lună la contabilitate. Abia am reușit să aduc la curent unele lucrări și deodată...

— Păi ce importanță are? Și la investiții trebuie ajutat. Așa că... Acum nu te supăra, da' mai am și alte chestii de rezolvat. Și nu uita proverbul: din frunză de dud...

Condureanu începu să lucreze la serviciul investiții. Îi veni cam greu la început, dar cu timpul se deprinse. Șeful serviciului îi aprecia munca și-l lăuda de câte ori avea ocazia.

— Ai văzut? Îi spuse directorul într-o zi. Ziceai c-așa și pe dincolo, și când colo... Bravo, tovarășe Condureanu! Îmi place de dumneata! Ce-ți spuneam eu? Tinerele cadre trebuie să fie încurajate și... da' ce să ne mai pierdem timpul cu vorbe? De mâine... vei lucra la planificare.

— Aoleu!

— Iar începi să te vaiți? Eu nu-nțeleg un lucru la voi, tinerii de azi: aveți năzuințe frumoase, vreți să progresați, să fiți primii în toate domeniile, și când vi se oferă ocazia... De ce să nu încerci, tovarășe? Sau ți-e teamă că n-ai să învingi greutățile? La urma-urmei nici Ulysse n-ar fi crezut că o să-l învingă pe ciclop, și totuși... Ehe!... dumneata ești încă tânăr, tovarășe, și n-ai de unde să le știi pe toate. Ia pildă din mitologie!

— Nu vă supărați, tovarășe director, dar... ce legătură are planificarea cu mitologia?

— Are, tovarășe Condureanu, ai să vezi că are. Ascultă ce-ți spun eu, că d-aia sînt directorul dumatilă! Dacă Papescu de la planificare a plecat în concediu, ce vrei să faci? Trebuie să-l înlocuiești cineva, nu?... Pe cine vrei să trimiți? Pe Georgescu care nu se pricepe la nimic? Știi ce vrei să spui: că nici dumneata nu ai lucrat la planificare. N-are a face. Ești băiat deștept, ai să te descurci.

Ce era să mai spună Condureanu? Lăsa lucrul baltă la investiții și trecu la planificare.

Și aici e un colectiv simpatic. Tovarășii l-au primit cu dragoste.

— Cunosc povestea dumatilă, îi spuse șeful serviciului; știu că ești un element capabil și muncitor și că directorului nostru... îi place foarte mult de dumneata.

— Mai bine i-ar plăcea mai puțin și m-ar lăsa mai mult la locul de muncă! Că a început să mă obosească: cum îl aud că-i „place de mine“... înseamnă că mă și dă în

altă parte. Dumnezeu să mă ierte, da' am ajuns minge de fotbal!

Nu-i fu tocmai ușor lui Condureanu să prindă lucrările de planificare. Dar omul avea voință și curînd se făcu util. Era mulțumit, își vedea de lucru și nu avea decât o singură dorință: pe cât posibil să... nu-i mai placă directorului.

Dar tocmai în ziua aceea se pomeni că-i chemat la direcțiune. „Hait!... tresări Condureanu — să știi că iar... îi place de mine!“

— Am auzit că faci progrese simțitoare și că toată lumea e mulțumită de dumneata! Începu directorul.

— Așa și-așa! zise Condureanu.

— Ei, „așa și-așa“! Lasă modestia la o parte, tovarășe. Știu, modestia e o floare rară, dar în cazul de față... Oricum, îmi place de dumneata și...

„Asta-nseamnă că mă schimbă!“ biigui Condureanu.

— ...de mâine vei lucra la comenzi! complotă directorul!

— A ...plecat cineva de acolo?

— Nu ...dar am unul pe care vreau să-l mut la planificare. Și cum numai locul dumatilă este liber...

— Dar nu e liber, că sînt eu!

— Cum ești dumneata? N-ai auzit că ești la comenzi?

Condureanu nu mai auzea. Urechile îi vijiiu și avea senzația că pămîntul se învîrtea cu el. Ar fi vrut să spună ceva, să-i atragă atenția directorului că piatra care se rostogolește nu prinde mușchi, sau alt proverb similar — dar se gîndi: „La ce bun? Și dacă-mi vine cu-n alt exemplu din mitologie sau din tragediile antice?“

Începu să lucreze la biroul comenzi. Cu aceeași tragere de inimă și... cu o speranță. Biroul comenzi se afla în aripa extremă a clădirii instituției, la capătul opus biroului directorial. „Cine știe? se gîndea Condureanu, aici poate va da mai greu peste mine...“

Dar... dădu peste el și acolo:

— Felicitările mele, tovarășe Condureanu. Am auzit că ești un element excepțional și-mi pare bine că nu m-am înșelat în aprecierile mele. Noi avem nevoie de cadre tinere, destoinice și bine pregătite, capabile să corespundă sarcinilor trasate. Îți anunț o veste mare: de mâine treci la contabilitate.

— Păi, acolo am mai fost.

— Cu atît mai bine. Înseamnă că te pricipi. Atunci?

* * *

În dimineața aceea, Condureanu veni, ca de obicei, la serviciu. Își revăzu cu emoție biroul, colegii, vrăbiuțele care ciripeau la fereastră. Nimic nu se schimbă.

— Da' ce-i cu dumneata, omule? îl întâmpină contabilul-șef.

— Ce să fie? răspunse surizător tânărul contabil. Am fost... cînd frunză de dud, cînd Ulysse... N-ai auzit?

— Ba am auzit. Și-acum?

— Am revenit.

— Bine c-ai venit, nenisorule, că de două luni stau cu lucru-n loc. N-am avut om. Mîine-poimîine se-ncheie trimestrul și... Știi că-ncepuseși niște tabele...

— Știu! zîmbi Condureanu. A fost în ziua cînd directorul m-a luat cu proverbul turcesc.

— Să... știi... cum să-ți spun... Știi că tabelele trebuiau terminate în zece zile...

— Știu...

— Și nu le-ai terminat...

— Păi, nu, că am fost în... raid.

— Da, e adevărat... dar tovarășul director a dat dispoziție să sancționez pe cel vinovat de întîrziere...

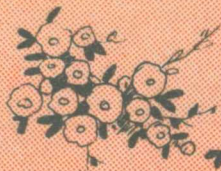
— Serios?... Și cine a fost sancționat?

— Cum „cine“? Dumneata.

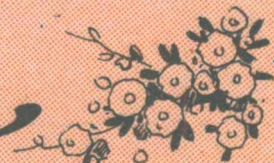
VALERIU FILIMON

— Mă, dacă întri pe mina mea, „te fac om“!

De 1 aprilie

1 aprilie... Cum s-ar spune, o zi pe an în care minciuna, capătă semnificația ghidușă a păcălelii.

Să ne oprim, de pildă, pentru câteva clipe, înaintea unei vitrine. Priviți! Căciulițe cu urechi, șoșoni, costume de schi, săniuțe... și alte modele de primăvară.

Dar pantofii? Pantofii cumpărați de la cooperativa „Munca”-Obor și care odată despachetați acasă, constăți că sînt amindoi pe același picior?

Sau, iată, avem în fața noastră curtea Gospodăriei colective „Steagul Roșu” din Tunjujei. Nu ne putem opri să nu felicităm conducerea gospodăriei pentru gustul ales cu care a aranjat aici totul pînă în cele mai mici amănunte.

Un strat gros de furaje presărate încă de as-toamnă, în care piciorul se infundă ca într-un covor persan, acoperă de la un capăt la celălalt, curtea. Din loc în loc, mici grămjoare de materiale de construcție aruncate cu pricepere și gust la voia întîmplării, marchează locul unde urmau să fie înălțate adăposturile vitelor.

Dar ceea ce într-adevăr constituie o atracție de un pitoresc de nedescris, sînt semă-

de SILVIU GEORGESCU

nătorile, grapele și secerătoarele gospodăriei, care, odată cu venirea primăverii, și-au lepădat haina zăpezii, iar acum ruginesc, poetic, la soare.

Intr-adevăr, frumoasă e primăvara aici, în Goscol-ul din Tunjujei. Mai că nu-ți vine a crede ochilor ce vezi.

Colectiviștii se scoală dis-de-dimineață în guițatul îndirjit al celor 250 de porci care abia dacă mai reușesc să se țină deasupra noroiului cu care le este amenajat adăpostul.

Și cînd te gîndești, că, la urma urmelor nimic nu s-ar mai alege din toate aceste minunății, dacă în fruntea Gospodăriei colective „Steagul Roșu” nu s-ar afla harnicul și iscusitul președinte, Nicu Antohi.

Iată-l, neobosit, la masa lui de lucru, redactînd următoarea telegramă:

Către Sfatul popular raional Negrești
Reg. Iași

Cauze obiective putrezit materiale construcție grajduri Stop Fac autocritica Stop Rog aprobați de urgență altele Stop Frică vine

iară Stop Care noi nu putem face joc chiburi Stop

Luptăm regim economii ura Stop
Președinte
Nicu Antohi

1 aprilie 1955

Există bincînțeles și păcăleli cu totul lipsite de fantezie cărora nici măcar copiii sub 7 ani nu le mai dau crezare.

De pildă...

Intreprinderea de locuințe și localuri-Craiova
cătrecătre

Organizația regională de transporturi și camionaj

Răspunzînd cererii dumneavoastră din anii 1954 și 1955 cu privire la repararea de urgență a imobilului din str. Romain Rolland nr. 11, al cărui acoperiș e gata să cadă, dacă n-o fi căzut, vă facem cunoscut că s-au luat toate măsurile ca lucrările de reparare să înceapă în cel mai scurt timp.

Director, Virgil Baia

Data: tot 1 aprilie 1955

E veche, nu?

VECINI

de C. Ottescu

Fug prin atmosferă dungi prelungi de ploaie,
Mirlie motoare, clămpăne tramvaie
Și pe străzi udate circulînd hai-hui
Vîntul beat își cîntă simfonia lui.

Ploaia care cade, ploaia citadină
Zăngăne pe streșini ca din mandolină
Și-i scandează ritmul cîntului barbar
Pasul celor care trec pe trotuar...

Cînd în dira unei firme cu neon
Destușești profilul unui pieton,
Nasul care-i curge, trupul zgribulit,
Îi pătrunzî misterul pasului grăbit,

Înțelegi valoarea unei case unde
Liniștea din aer, calmă, te pătrunde
Și-ți furnică-n piele valuri de plăcere..
Ce valoare are clipa de tăcere!

Clipa-n care gîndul prinde să-nfiripe
Somnul oboselii celorlalte clipe!...
Ațișești la sobă ca oricare om,
Liniștea-n ureche piute molcom...

Și prin vis aproape savurezi plăcerea
Cam paradoxală, să auzi...tăcerea.
Cît de mult te-mbie liniștea aceasta!...
Dar mai sînt vecinii și mai e nevasta!

Dar mai e nevasta ce te informează,
Care te întrebă, care te pisează,
Și-ncă ea, săraca nu e răul prim
Căci nevasta-nseamnă zgomot legitim,

Dar mai sînt vecinii: doamna de la trei,
Aia cu o mișă și cu 5 căței,
Care împreună cu stăpîna lor
Ea: la pian, ei: voce, hămăie în cor.

Și cînd se-nțirzie drumul lor afară
Pîn s-ajungă-n curte se opresc pe scară...
D-aia Fîtoșieia azi o săpîmînă
Lunecînd pe trepte și-a scrîntit o mîină...

Dar aceasta este doar un episod
Barza, lui Popescu, i-a adus un plod,
Care își așteaptă ora de mîncare
Cu-ncercări acute de vocalizare.

Și-ncă asta nu e zgomot monoton
Cum e soneria de la telefon!
Ce imbold sinistru m-a făcut să-l pui
Ca să-mi blestem clipa instalării lui?

Sună! Sună! sună! încăpăținat
Chiar cînd ești în baie, chiar cînd ești în pat
Sună, sună, sună calm și cristalin
Și-i de fapt o tanti pentru un vecin!

Jălăgia crește de pe străzi și-n casă
Plasa ei sonoră de păianjen, deasă,
Izbucnește-n unde care se propagă
Sferic...Năvălește-n casa ta întregă

Iar la nea Costică ton de-acordeon
(Știți acel ce-ntinde rufe-n balcon),
Iar la Stoenescu sunet de rindea
(E timplar și-n casă are o tejghea),

Miorlăie la patru, hămăie la trei
(La cucoana Mandă, aia cu căței)
Ține la Popescu plodului ison,
Zbirniie sinistru ca din telefon...

Zgomot, zgomot, zgomot!... Wagnerian, obscur
Își zvirlă-anatemic sferile-n prejur!
Unde să se-ascundă bietul pieton
Cu vecini ca ăștia și cu telefon?

M-am dus într-o seară pîn-la responsabil
Să mă plîng de zgomot. M-a primit amabil
Și mi-a spus că crede și el de cuviință
Să ridic problema-n proxima ședință.

Lucrurile însă nu s-au liniștit
Căci venind odată marțea obosit
(Avusesem treabă pe la „cultural”
Cum mi se întîmplă marți în general),

Telefonul nostru parcă dinadins,
În puterea nopții, cînd dormeam, a prins
Să mă sune-ntr-una, încăpăținat
Cum în nici o noapte parcă n-a sunat.

Ridic receptorul: — Alo te-ai culcat?
Să mă ierți, vecine, că te-am deranjat,
Vreau să-ți spun că vineri seară are loc
Adunarea pentru liniștea din bloc.

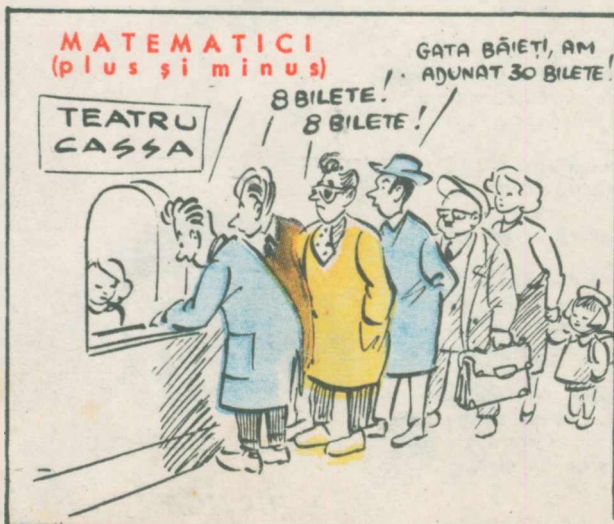

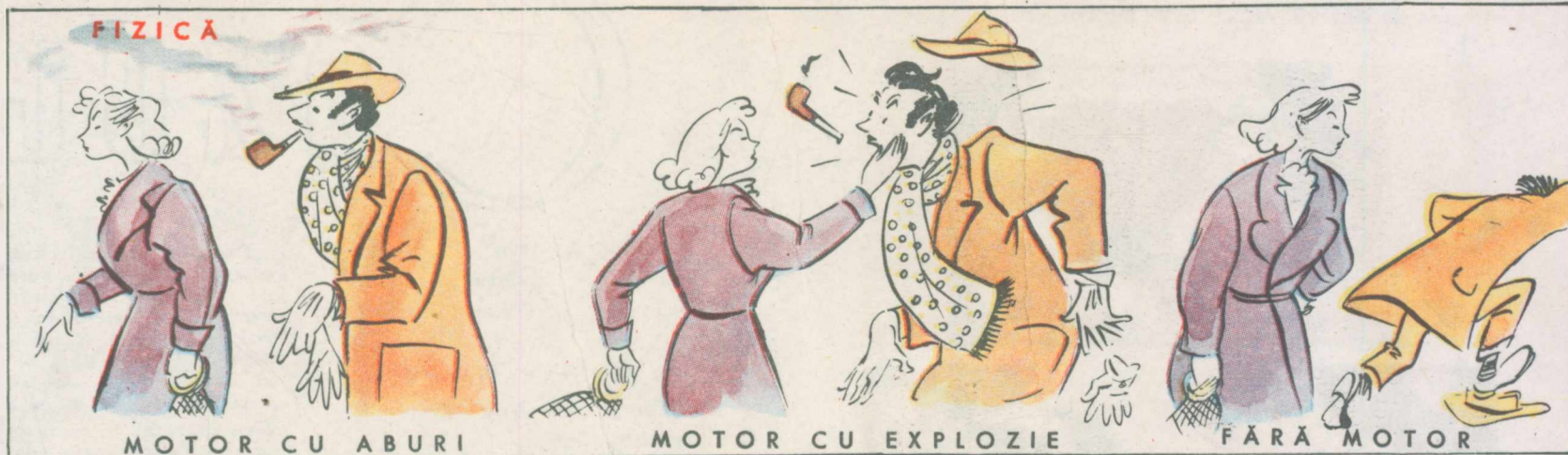
Viniete de I. DAVIDESCU.

SĂ-I SCOATEM

..L-am vopsit și pe Cipy
în mov să se asorteze la
toaletă

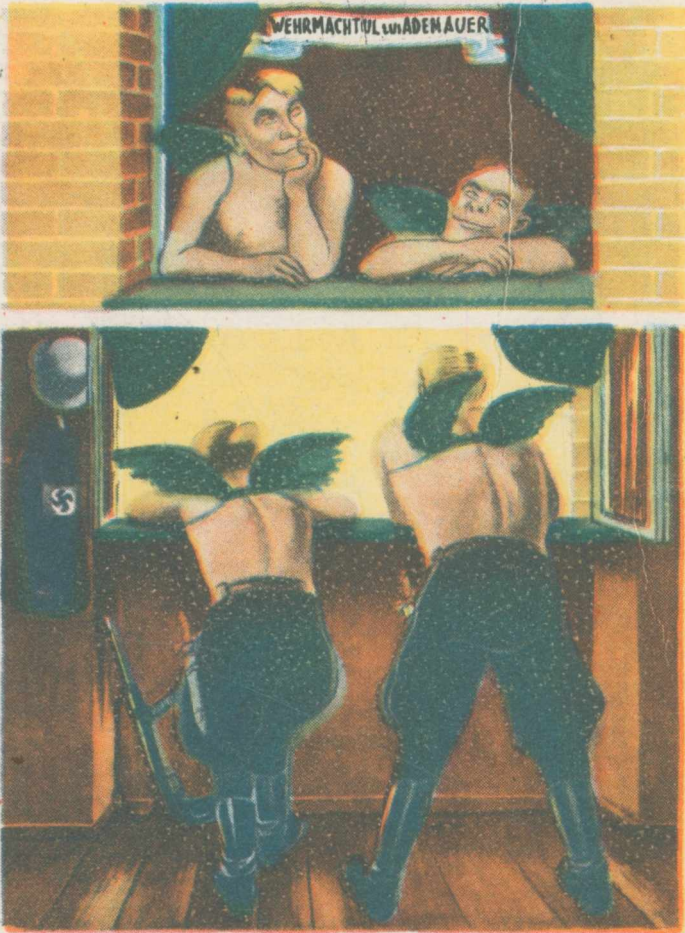

— Pariez că aștepti o fată! Pe care?
— Nu știu încă! Să vedem care o trece!

Desen de GEORG WILKE (din „Eulenspiegel“ — Berlin)

— Pe vremea Fuehrerului nu trebuia să facem atîta teatru!

CAZUL

„Regele minciunii“... „Mărturisirile lui Matusow“... „Asul martorilor profesioniști se pocăiește“... „Scandalul Matusow este departe de a se fi terminat“... „Țara în care legea e minciună și minciuna lege“...

Titlurile de mai sus, precum și nenumărate altele asemănătoare au apărut și continuă să apară în presa mondială. Ele sînt ecoul unui scandal senzațional izbucnit în S.U.A. la apariția în ziare a informației că în curînd va fi văzut în vitrinele librăriilor un volum intitulat „Martor mincinos“, și a unei spovedanii făcută unor ziaristi de către Harvey Matusow, autorul volumului cu pricina.

Explozia unei mașini infernale n-ar fi zguduit mai adînc templul justiției americane și n-ar fi luminat mai puternic imensul morinan de gunoaie pe care se înalță monumentală și marmoreana clădire. Nu degeaba au veșnic pe buze yankeii închipuită laudă „ca la noi la nimeni!“ O justiție ca a lor n-ai putea afla de-ar fi s-o cauți cu lumina în cele mai obscure colțuri ale celor cinci continente. Și, precum se va vedea îndată, nu este deloc surprinzător ca așa, și nu altfel, să funcționeze mașina judiciară în S.U.A.

Legea de bază a dezvoltării organismelor este modificarea lor sub influența mediului. Or, mediul care a influențat modificarea întregului organism politic, economic, social, cultural, în S.U.A., este mediul gangsteresc. Și într-atîta l-a influențat, încît și cele mai importante instituții de stat au devenit aidoma mărfurilor pe care prăvăliașii necinstiți le împodobesc cu etichete măsluite, spre a face ca lumea să ia niște zdrențe drept lucruri de mare preț. Cazul Matusow fiind de resortul justiției, să dăm jos eticheta și să vedem ce se ascunde în dosul ei.

Nu se poate nega că în toate țările în care capitalismul este stăpîn, „dreptatea“ împărțită de slujitorii ei se potrivește cu dreptatea vădită, cinstită, ca scripca cu iepurele. Judecătorul burghez de pretutindeni violează fără nici o jenă și sucsește gîtul justiției spre a satisface, în dauna clasei exploatate, interesele clasei stăpînitoare, în permanent conflict cu dreptatea.

Darămite judecătorul transoceanic... Amator pasionat de curse și recorduri, el sare obstacolele legii și bate cu nenumărate lungimi toate încălcările, violările și abuzurile comise, în numele ei, în țările capitaliste de pe toate longitudinile și latitudinile globului pămîntesc.

Pentru acești judecători „integri“ condamnarea automată, pe onoare și conștiință (?) a comuștilor este un act moral, normal și legal. Restul e pierdere de vreme. Bine ar fi, zice ei, ca operația, așa cum se face fără dovezi, să se facă și fără martori. Și ce n-ar da să se poată dispensa și de înterogatorii, pledoarii și atîtea alte formalități, atît de inutile și de plicticoase. Dar nu se poate.

Există o păcătoasă de lege care cere ca în lipsă de dovezi reprezentantul ministerului public să producă barem la bară un martor. O cere negru pe alb, categoric. Și oricît s-ar lăsa bietele legi terfelite de către cei ce se cheamă că le apără, o vagă umbră de legalitate nu se poate să nu fie ținută în seamă. Cu atît mai mult cu cît la așa-zisa Curte Supremă s-ar putea găsi din întâmplare un membru destul de vișios ca pentru un vițiu de formă să-ți caseze sentința.

Se impune deci nevoia de martori. De martori oculari sau neoculari, care să fi văzut, sau să fi aflat, fie și numai din auzite, cît de puțin, despre infamele comploturi urzite de comuștii pentru a da peste cap „prin forță și violență“ guvernul numit la New York, de marea finanță ca să gireze la Washington politica Wall Street-ului. De unde să iei însă martori cînd nu sînt, cînd n-au cum fi, cînd nici un om cinstit n-o să spună că a văzut ce n-a văzut, că a auzit ce n-a auzit?

Ei, apoi, dacă nu sînt.. li inventăm

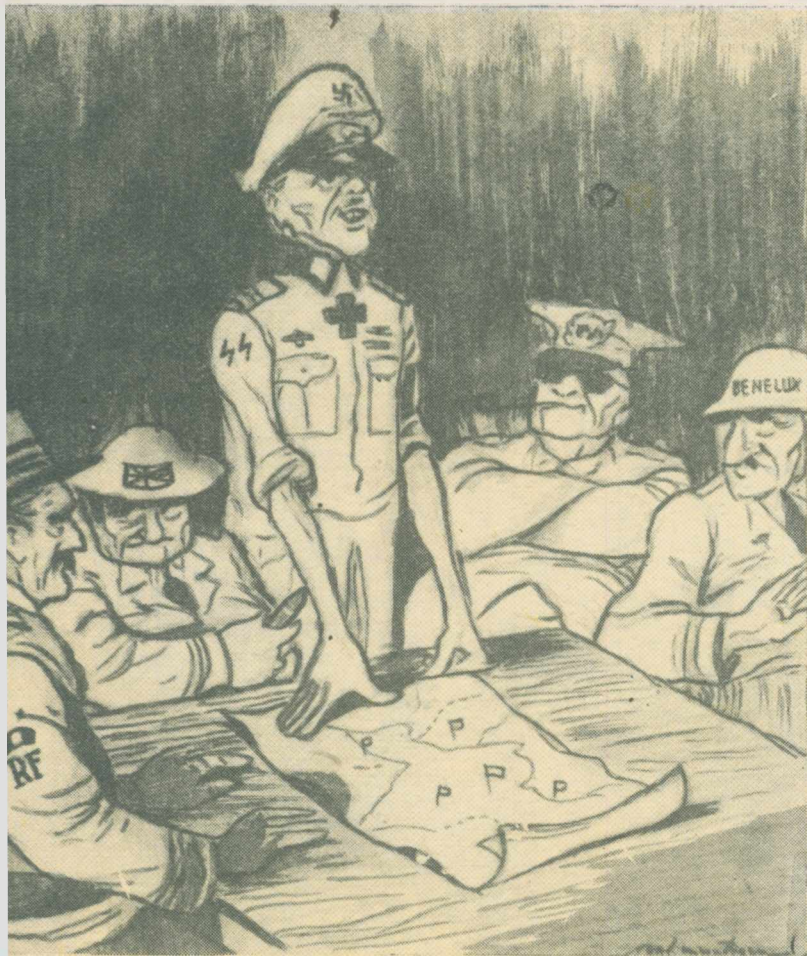
Zis și făcut! Casa Albă, ministrul, zis al justiției, McCarthy și diverși mccarthyști, Gestapoul lui Edgar Hoover, cunoscut sub inițialele F.B.I, s-au întrunit, s-au sfătuit, au chibzuit și au contribuit cu eforturi serioase, deși inegale, la zămislirea unei noi și dezgustătoare vietăți: „Martorul profesionist“.

Ce fel de dihanie și asta? Așa cum centaurul este o făptură întocmită dintr-o jumătate de om și o jumătate de cal, martorul profesionist este pe jumătate papagal și pe jumătate ciine. De partea ciinească se slujește stăpînul la „vînătoarea de roși“. Papagalului i se suflă un șir de fraze anticomuniste pe care el le învață pe de rost, apoi se duce de le repetă — papagalicește, firește — în fața justiției.

De aici înainte lucrurile merg strună.

Martorul profesionist este plătit — și bine plătit — după un tarif fixat de poliție. După un tarif fixat de justiție, sentința care condamnă pe comuștii indiferent de circumstanțe, de natura sau de gravitatea „crimei“, este invaria-

Desen de VAL MUNTEANU

MANDANTUL SUPREM: — Meine Herren, — cred că vom colabora succes: ne cunoaștem doar de la Dunkerque, Oradour, Coventry, Ierland, Ardeni, etc...

MATUSOW

5 ani temniță și 25.000
ari amendă.

* * *

Printre martorii profesioniști
ea furorii de la o vreme un
le, pe nume Matusow, băiat
sept“ avid de dolari și ce-
ritate. Din citirea ziarelor
mericane de mare tiraj bă-
ul știa că titlurile cele mai
e și mai umflate din prima
gină sînt închinare crimelor
că reporterii cîntă osanale
torilor lor. Cu o condiție
uși. Anume aceea ca fără-
legea să treacă peste un a-
mit nivel de cruzime, per-
rsitate, rentabilitate sau la-
ate. Știa de asemenea băia-
l că marele număr de asa-
ate, comise în zeci de „lo-
turi“, făcuse faima unui a-
me Capone.

Or, dîndu-și seama că sin-
rul record pe care se sim-
a el în stare să-l bată era
ela al lașității, Matusow a
tat pentru cariera de martor
incinos profesionist. Riscul
a nului, gloria imensă, iar ren-
bilitatea satisfăcătoare.

Nu trecu mult și speranțele
i cele mai optimiste erau de-
șitate. Mutra lui se lăfăia în
resa Wall Street-ului pe spații
mpresionante, isprăvile lui
au trîmbițate cu cele mai zgo-
otoase trompete. Devenise
pilul răsfățat al mării bur-
tezii, se însurase cu o zestre
de un milion (dolari), era
martorul minciună „vedetă“ —
a fel de Garry Cooper al
icketului — căpătase titlul de
expert în comunism“ al Mi-
sterului de justiție.

Faima lui se umfla văzînd
ochii. Se plimba, în auto-
obil cu senatorul McCarthy,
oiaja cu un avion al parti-
ului republican, acorda inter-
vuri, avea la dispoziție pos-
urile de televiziune, lua cu-
ntul la banchetele celor mai
oțoți businessmeni, și era pre-
entat tineretului american din
cee și facultăți drept un ad-
mirabil stîlp al societății.

Cu timpul, însă, zeita pu-
licității începu a-l neglija.
ste o lege a ei ca o celebre-
te s-o gonească pe alta. Stele
nai arătoase întunecau tot mai
mult cu strălucirea lor gloria
sului mărturiei minciinoase.
rima pagină fu astfel ocu-
ată de : clovnul Cian Kai-și,
e un excepțional caz de per-
ersitate sexuală, de amiralul
adford care anunțase că va

lansa prima bombă termonu-
cleară asupra inamicului la...
1 aprilie, de o vampă hollywoo-
diană, măritată de 7 ori, care
lși ucisese bărbații pe rînd,
în ordine alfabetică.

Hotărî, dar, Matusow, spre
a-și reclîtiga prestigiul, să dea
o nouă lovitură, formidabilă
și catastrofală. Și o dădu. Ca
un trăsnet din senin căzu ves-
tea că Matusow, martor-min-
cinos-profesionist-vedetă nu
mai există; că și-a făcut apa-
riția un Matusow, hotărît să dea
pe față toate dedesubturile i-
mundeii sale profesioni.

Prin mărturia mea minci-
noasă — pe care judecătorii o
știau mincinoasă — mărturi-
sește ip ziare Matusow, am
trimis la ocnă cel mai mare
număr de comuniști. Eu am
dictat sentința în procesul ce-
lor 13 conducători comuniști
în frunte cu Elisabeth Gurley
Flynn. Eu am obținut condam-
narea sindicalistului Clynton
Jencks. A fost destul ca eu să
afirm că un înalt funcționar
de la Departamentul de stat
este „roșu“ pentru ca el să
fie inculpat de îndată. Dar tot
ce-am spus e minciună, fals,
sornituri, brașoave.

* * *

Deocamdată volumul lui
Matusow n-a apărut. Dar a
dispărut editorul lui, Albert
Kahn, condamnat la șase luni
închisoare pentru intenția de
a-l face să apară. Dovadă că
spaima mărimilor yankee e
colosală. Numai „anunțarea“
aparitiei volumului a stîrnit
teribile accesé de desperațiune
tragi-comică în rîndurile gu-
vernanților, fără deosebire de
partid sau de calibr. Colac
peste pupază, nevoia de spo-
vedanie s-a întins ca o boală
molipsitoare, și o întregă
droaie de martori minciñoși
profesioniști s-a pornit a face
mărturisiri. Ce usturătoare și
răsunătoare palmă pe obrazul
civilizației dolarului!

Cît despre Matusow, inutil
să spunem că a fost tîrît în
fața comisiei senatoriale a
activităților antiamericane. Și
vom asista astfel la paradoxala
situație a unui ins lăudat pe
cînd era o vedetă a minciunii,
și condamnat pentru că s-a
hotărît să spună adevărul.

M. EDEL

TRUSTMAN-UL : — Săriți, m-atacă !

Desen de N. JURĂSCU

„POOL“ — UL SEATO

CORRESPONDENT DE PRESĂ

de I. AVIAN

Piesă fantezistă în câteva acte aflate la dosar...

Personaje: 1) Teodor Zamfiroiu, directorul G. A. S.-ului Rîmnicu-Vîlcea, raionul Rîmnicu-Vîlcea; 2) Fotoliul de director al tovarăşului Zamfiroiu; 3) Conştiinţa domniei-sale; 4) Critica.

Acţiunea se desfăşoară în biroul tovarăşului Zamfiroiu.

Zamfiroiu: Precum băgaţi seama, ne găsim, dragii mei, în cea mai strictă intimitate. Vom putea deci spune lucrurilor pe nume. Dar mai întâi să fac apelul... Aşa... Eu, Zamfiroiu, sint prezent. Bun. Fotoliul!

Fotoliul: Prezent!

Zamfiroiu: Mai departe: Conştiinţa! Hei, Conştiinţa am spus!.. De ce nu răspunde?

Fotoliul: Lipseşte!..

Zamfiroiu: Ia uite, frate! Lipseşte Conştiinţa! N-are a face. Nu amţinăm nimic. Voi lua hotărâri fără Conştiinţa!.. (bătăi în uşă) Intră!

Critica: Bună-ziaua, tovarăşi!

Zamfiroiu: Cine eşti dumneata?

Critica: Eu sint Critica!

Zamfiroiu: O, Critica! Ce surpriză plăcută! Dar pentru ce

vorbeşti atît de slab, tovarăşico? N-aud nimic!

Critica: Păi cum s-auzi, dacă sint înăbuşită!

Fotoliul: Zamfiroiule, goneşte-o! Mă uit la ea, şi simt cum mă clatin.

Zamfiroiu: Acum, dacă a venit, să rămînă! Ia loc, Criticuţo. Nu, nu aici la masă, drăguţo! Sub masă... Aşa, e mai comod acolo.

Fotoliul: Bravo, Zamfiroiule! Şi dacă o bate gîndul să ia cuvîntul, îi dai cu bocancul în cap! (bătăi în uşă)

Zamfiroiu: Intră!

Conştiinţa: Bună-ziaua!

Zamfiroiu: După cine umbli şi cine eşti?

Conştiinţa: Nu mă recunoşti? Explicabil! Nu ne-am văzut de atîta vreme... Sint Conştiinţa dumitale!

Zamfiroiu: Fără ameninţări, te rog!.. Ia uite ce girbovită eşti!

Conştiinţa: Dacă sint atît de încărcată!..

Zamfiroiu: Treci la coş, şi să iei cuvîntul fără să deschizi gura... Aşa... Tovarăşi, la ordinea de zi, un singur punct: Nicolae Popescu.

O singură vină: corespondent de

presă. Şi o singură alternativă: concedierea. Vă sint cunoscute desigur gravele abateri ale acestui individ, pe care deşi l-am angajat socotitor în Gospodăria noastră, în loc să-mi fie recunoscător, a preferat să devină corespondent de presă!..

Fotoliul: Nu pomeni de Popescu, că mă clatin!..

Zamfiroiu: Linişteşte-te, nu-ţi fie teamă. Acum se clatină el! Aţi aflat, fireşte, fărădelegile acestui Popescu, acestui infam Popescu, acestui nelegiuit. Ştiţi ce-a făcut dumnealui, Popescu? A sezisat o serie întreagă de lipsuri de-ale noastre revistei „Urzica“!..

Fotoliul: Aoleu! Zamfiroiule, e cutremur, sau m-a luat pe mine cu bişială!

Zamfiroiu: Şi cei de la „Urzica“ le-au publicat pe o pagină întreagă la rubrica „Cer cuvîntul“.

Critica: Foarte bine au procedat, foarte just au... au... auu, au! auu! aoleu! Aoleu!.. Ia piciorul de pe mine!.. Mă sugrumi, tovarăşe Zamfiroiu! Ia picioarele!..

Zamfiroiu: Nu pot! Aşa sint eu obişnuit: să mă sprijin puter-

nic pe Critică... Tovarăşi, acest Popescu nu mai poate rămîne între noi. Ne-a criticat? Mă rog... Acum să-şi primească şi el Critica!..

Conştiinţa: Să-şi primească Critica, nu preavizul.

Zamfiroiu: Nu mă-ncurc eu în preavize! Îl zbor fără nici un fel de forme. Corespondenţii de presă recalitrânţi nu au drept la preaviz.

Conştiinţa: Zamfiroiule, Zamfiroiule, mă pierzi!.. Şi dacă mă pierzi n-o să-ţi mai pot fi sprijin.

Zamfiroiu: Nu te necăji. Mă sprijin eu în Fotoliu. E mai sigur, are patru picioare!.. Aşadar, tovarăşi, începînd de astăzi, Nicolae Popescu este necorespunzător în muncă!

Critica: Nu sint de acord! Nu sint de a... a... aoleu! Ia piciorul, Zamfiroiule! Mă înăbuşi!..

Zamfiroiu: Te înăbuş, hai?... De ce i-ai sucit minţile lui Popescu?

Critica: Popescu te-a ajutat cînstit. Te-a criticat şi în şedinţă!..

Zamfiroiu: Foarte bine. El m-a criticat în şedinţă, eu îl critic pe schemă!.. I-am şi pus la dispoziţie o valiză şi o căruţă, în vederea autocriticii!..

Critica: I-ai desfăcut contractul de muncă în mod nejust!.. Toţi au aflat, toţi au... au... auu!.. Iar ai început cu picioarele?... Acum abia înţeleg pentru ce m-ai invitat jos, sub masă!..

Zamfiroiu: Minţi! Te-am pofţit dedesubt, sub masă, pentru că mie îmi place s-aud critica de jos!.. Tovarăşi, aşadar, tovarăşului Popescu Nicolae i s-a desfăcut contractul de muncă. De altfel, pentru a simplifica lucrările noastre, procesul-verbal privind această hotărîre a şi fost încheiat. Pentru a întări mai mult decizia pe care am luat-o aici în unanimitate!..

Critica: Eu nu!

Zamfiroiu: Cu excepţia Criticii!..

Conştiinţa: Nici eu!

Zamfiroiu: Deci aproape în unanimitate, procesul-verbal constată că numitul Nicolae Popescu urma să fie scos de pe schema noastră, cu multe luni înainte, dar Contabilitatea... a uitat de acest lucru!

Conştiinţa: Cusută cu aţă albă!.. Nici dumneata nu crezi povestea asta!

Zamfiroiu: Important e să creadă alţii! Oricum, procesul-verbal e încheiat şi nu se mai poate face nici o rectificare. Pentru orice eventualitate, din procesul-verbal mai reiese că numitul bandit Nicolae Popescu a fost pe vremuri un înrăit ofiţer de jandarmi!..

Conştiinţa: În viaţa lui n-a fost ofiţer!

Zamfiroiu: Nici ofiţer n-a fost? Ei, vă daţi seama tovarăşi ce greutăţi ne face omul ăsta în muncă? N-are a face! Ceva tot trebuie să fi fost! În concluzie, tovarăşi, socotitorul Nicolae Popescu nu mai figurează la noi în Gospodărie!

Critica: Auu!.. Ia piciorul! Zamfiroiule!.. Ia... au!.. Nici eu nu mai figurez la noi în Gospodărie!

Revistele pentru copii „Cravata Roşie“ şi „Luminiţa“ publică uneori materiale ce depăşesc înţelegerea copiilor

— Cine o citeşte, tu sau frăţiorul?
— Tăticu!

Desen de E. DINULESCU

WASSIL ZONEFF

Drumul petiţionarului

Bătrînul stătea pierdut în gânduri. Abia după ce a tras câteva înghiţituri din sticla cu rachiu, viaţa părea că s-a redeşteptat în trupul vecinului meu de compartiment. Murmură la început ceva neînţeles.

— Ce s-a întâmplat?... Ai avut neplăceri?... l-am întrebat compătimitor.

— Nu mai ştiu nici eu... am alergat cinci zile încoace şi încolo fără vreun rezultat...

Am văzut că aici era vorba de un om necăjit şi l-am încurajat să vorbească. Şi bătrînelul începu:

— Îmi spune unul: „Pleacă bunicule Petre la Sofia. Acolo au să lămurească repede lucrurile şi diseară te întorc”. Eu i-am spus: De ce nu, dacă e vorba numai de o zi...

Vin la oraş şi mă duc imediat la biroul unde aveam treabă. Nici nu am apucat să urc bine scările, că cineva mă cheamă înapoi:

— Stai bunicule, că aici nu merge aşa!.. Fără un bilet n-ai voie să te duci sus!..

Îi spun eu:

— Dacă trebuie... fie!..

În odăiţă stau trei femei şi se privesc una pe alta bănuitoare, apoi una mă întreabă:

— La cine vrei să te duci, bunicule?...

— Ei... dacă aş şti!.. Chestiunea mea stă aşa: eu şi fratele meu...

— Chestiunea ta nu ne priveşte!.. Spune-ne! la cine vrei să te duci, altfel nu se poate...

— Doar v-am spus... e vorba de... eu şi cu fratele meu, vara trecută... Îmi venea aproape să plîng de nepriceperea femeilor...

Una din ele spune mihoasă: — Hai să-l trimitem la Ivanschî... poate ştie el cum să rezolve..

Cheamă la telefon, apoi îmi spune mie:

— Ivanschî nu e în camera lui. Trebuie să mai aştepti puţin. Aşa că, nu era în camera lui şi trebuia să aştept...

După un ceas întreb încet:

— Nu cumva s-a întors Ivanschî în camera lui?...

Femeile umblă la telefon şi-mi spun:

— Să vedem... Trebuie să mai ai puţin răbdare!..

Aştept şi aştept... deodată aud femeile strigînd:

— Tovarăşe Ivanschî... tovarăşe Ivanschî, omul ăsta te aşteaptă pe dumneata!..

— Nu vedeţi că trebuie să plec în interes de serviciu?... Vino miine!.. Îmi spune tovarăşul Ivanschî şi am venit a doua zi.

Urc scările la etajul al treilea la Ivanschî.

Dar Ivanschî şipă nervos:

— De unde vii aici?... Trebuie să plec imediat la o şedinţă!..

Îi spun încet:

— Nu am ştiut... atunci trebuie iar să plec...

— Ei bine... — îmi face el un semn cu mina — ...spune despre ce este vorba!

Şi eu îi povestesc, aşa şi aşa:

— M-am dus cu fratele meu în pădure să tăiem lemne...

Dar Ivanschî mă întrerupe:

— Ce am eu de-a face cu pădurile?..

— Dacă aş fi ştiut!.. Mi s-a spus: Du-te la Ivanschî!..

— Auzi poveste—spune Ivanschî supărat — ..eu conduc sectorul sanitar-profilactic... ce vrei de la mine?... Trebuie să te duci în altă parte, bunicule!..

— Om cumsecade acest Ivanschî!.. Mi-a dat un bileţel şi mi-a spus:

— La biroul ăsta trebuie să te duci!..

— Vin de la tovarăşul Ivanschî... îi spun omului de la ghişeu — ..el m-a trimis aici!..

— Ivanschî?... Nu-l cunosc!..

— E conducătorul biroului... o clipă vă rog... mi-am notat aici... biroul sanitar-profilactic!..

— Un asemenea birou nu avem aici!..

M-am supărat şi am început să-i povestesc cum am plecat la pădure ca să tăiem lemne...

Omul de la ghişeu mă întrerupe:

— Vezi!.. Noi ne ocupăm cu plantări de păduri... tu însă ai tăiat lemne... trebuie să te duci la biroul calcărilor de legi!

A doua zi m-am dus la biroul ăsta şi m-am prezentat la ghişeu ca să povestesc totul — dar o femeie cu nasul ascuţit mi-a tăiat-o scurt:

— Mie n-ai ce să-mi spui... avem un birou de informaţii. Am povestit acolo.

— ...ne-am dus în pădure ca să tăiem lemne, dar ne-am întâlnit cu un autocamion. Şoferul se vede că era beat. Căi s-au speriat şi au fugit. Eu şi cu fratele meu am sărit din căruţă...

Peste o secundă autocamionul a dat peste căruţă. Omul din faţa mea, fără să simtă ceva din durerea păţaniei mele, mi-a spus scurt:

— Îmi pare rău, dar cu accidente de circulaţie nu avem nimic de-a face!

— Tovarăşul Ivanschî m-a trimis aici. Şi omul de la biroul pădurilor mi-a spus să vin aici...

Somnoros, omul cu faţa supărată, îmi zice:

— Unde este în toată treaba asta o încălcare a legilor?... Tu vii să te plîngi pentru ciocnire...

Oftînd îi spun:

— Am venit pentru că vezi... căruţa a fost distrusă... şi era singura...

Funcţionarul era fără milă:

— Aşadar, totuşi o ciocnire!.. Asta nu are nimic de-a face cu păduri şi cu încălcarea legilor!.. Şi-mi dădu iar un bileţel.

Ceasuri întregi a stat de vorbă în pragul biroului tînărul de la instituţia unde aveam treabă, despre noile modele de automobile şi despre tonajul autocamioanelor şi apoi m-a întrebat dacă nu cunosc pe şoferul unui automobil care staţiona în faţa biroului. Mi-a povestit că învaţă la o şcoală de condus automobile, m-a întrebat cît costă la noi în sat carnea de berbec, şi pînă la urmă mi-a spus să vin a doua zi cînd poate tovarăşul director va fi acolo.

Dar banii mei s-au dus, timpul meu e scurt, căci doar sîntem în vremea strîngerii recoltei, şi așa a trebuit să mă întorc acasă... îşi termină supărat bătrînul povestea. Trase o înghiţitură din sticlă şi apoi adăugă: „Mă gîndesc la toate birourile pe unde am umblat şi-mi spun: of!.. Eşti treaz sau visezi?... Şi uite... stau în tren şi tot nu-mi vin în fire: cinci zile am tot umblat şi pentru ce?... Nu pot să pricep!..

Oftă şi voi să tragă iar o înghiţitură din sticlă.

— Un moment!.. l-am întrerupt eu — ... am notat totul...

vrei să citeşti ce am scris şi să iscăleşti?...

Bătrînul mă privi lung şi mirat de parcă aş fi fost a opta minune a lumii.

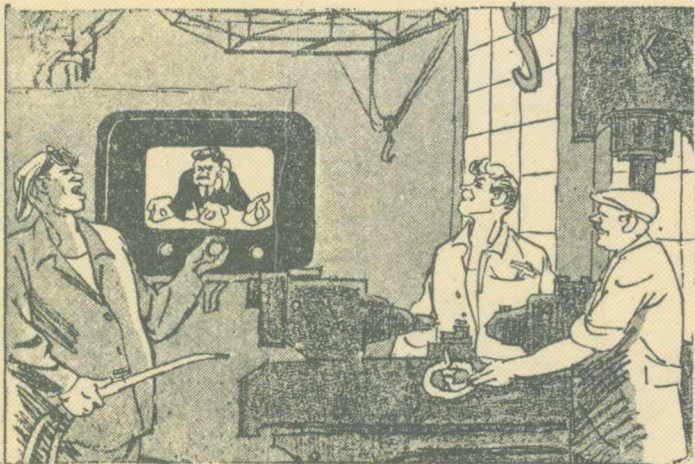
— Cu mine n-ai să ai necazuri... În câteva zile primeşti un împrumut... — îi spun şi-mi ridic pălăria: Îmi dai voie... numele meu este Anghel Petroff şi sînt funcţionar al Băncii de asigurare şi împrumuturi pentru ţărani...

Bătrînului i-au dat lacrimile şi s-au dus cu ele tot necazul pentru cele cinci zile pierdute...

În romîneşte de Dinu Moiescu

ÎN VIITORUL APROPIAT

Se fac pregătiri în vederea punerii în funcţiune a televiziunii.

— Numai așa îl vom putea vedea pe director printre noi!..

Desen de T. PINDAREV

VIGILENTUL

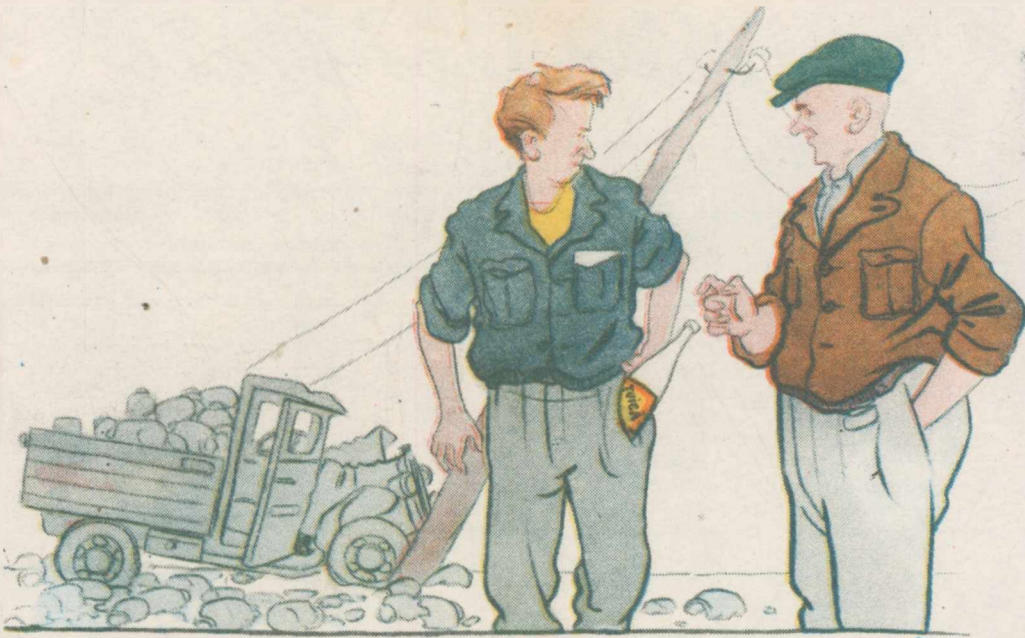
— Te întreb foarte serios, cum de a ajuns această corespondenţă secretă în coşul de hirtii?

— Era aruncată pe podea.

— N-are nici o importanţă. Mai întîi trebuia să o citeşti şi apoi să o arunci.

Desen de G. ANASTASOV

Desen de PAVEN

— Cît te costă juica?
— Un autocamion cu borcane și-un sfilp de telegraf!

Epigrame

La moartea unui codaș

Și cînd, spre Bellu, trista ceată
Îl conducea încetișor
Codașul, pentru prima dată
A stat în fruntea tuturor...

Gr. Lupescu

„Biroul de sezișări” al Mi-
nisterului Industriei Me-
talurgice nu funcționează
cînd titularul biroului este
bolnav.

Atunci cînd absentează titularul
Biroul se închide. Faptu-i grav
Nu pentru că-i bolnav funcționarul
Ci pentru că biroul e bolnav.

m. p.

Unuia care toarce vorba
în zadar

Fir alb și luminos ca luna
Ți-e gîndul. Tu? umil și mic...
Greșeala e că torci într-una
Însă nu depeni pe nimic!

C. Arcașu

Lama „București” nu-i
bine ascuțită uneori.
De cînd cu lama „București”
Proverbul de pe buze-mi scapă:
De cîte ori te bărbiești
Pe unde dai... pe acolo crapă.

I. Rodin

Sarcina de stat

de M. DAWER

— Eu? Acum, cînd am început cu reorga-
nizarea corului? Doar știți că...

— Bine, bine! Atunci... trimite pe altcine-
va. Dar repede, că Brătescu zicea că-i urgen-
tă... situația asta... închele directorul.

— Nici o grijă! Îl trimit pe Văleanu.
El tot nu e la cor, așa că poate să plece
chiar mîine dimineață.

Dar referentul tehnic Văleanu, după ce
primi „sarcina extrem, extrem de importantă”
din partea tovarășului Popescu, de a pleca
pe teren și a trimite tovarășului Brătescu de
la regiune „situația detaliată a varietăților
a g r i c o l e”, își aminti că a doua zi
trebuie să reprezinte cîntea „Agevacoop”-
ului pe cele șizeci și patru pătrățele ale uneia
dintre tablele concursului inter-orășe de șah.
Văleanu porni deci la vînătoare în căutarea
unei victime, dar după douăzeci și patru de
ore vinase doar opt refuzuri dintre care trei
din motive sportive, două corale, două core-
grafice și unul familial.

Situația părea disperată, cînd norocul i-l
scoase în cale pe Vasilică, sau mai bine zis-
ca să nu-l păgubim de titlul ce i se cuvine—
pe tînărul referent-administrativ Vasilică Ji-
anu.

— Ascultă, tinere! îl luă în primire Văleanu,
apucîndu-l de ultimul nasture ce-i mai su-
praviețuia la paltoa. Pleci imediat la Tămii-
oșeni!

— La Tămiioșeni?! Și ce să fac acolo?

— Te duci acolo, vezi care e situația...
situația p i s c i c o l e... și comunică prin-
tr-o scrisoare Uniunii regionale, referindu-te
la întrebarea telefonică a tovarășului Brătescu.
Dar detaliat! Și... ai grijă! E extraordinar de
important! Sarcină de stat! Da... și asta,
pofitim nasturele!

Vasilică Jianu, copleșit de importanța cuvîn-
telor „sarcină de stat”, rămase cu ochii căs-
cați la nasturele pe care i-l strecurase Văleanu

Tovarășul director Stralea își scoase nasul
din hirtii și—privi ceasul. Două și zece!
Dumnezeule! Cum de uitase? Vine tanti
Lenuța la masă și sticla pentru vin se plic-
tisește goală în sacoaș. Se ridică grăbit și—și
îndesă hîrșoagele în sertare.

Dar unde dracu mai găsești vin la ora
asta!?

Tocmai se războia cu urechea stîngă care
se încăpățîna să nu se lase îndesată în căciu-
lă, cînd sună telefonul. Înciudat și grăbit
ridică receptorul.

— Alo, da... da, „Agevacoop”-ul... Cine?
Uniunea regională?... Da, noroc! noroc, tova-
rășe Brătescu!... Da, chiar eu... O dispoziție
urgentă?... (Fir-ar să fie de dispoziție! Tocmai
acum! Cînd se grăbește omul la masă!)... Da,
spune!.. Ce să trimitem?... O situație v i t i c
o l e... Toate viile din Tămiioșeni și
împrejurimi... (Strașnică idee! O să trec pe la
bufetul „Dealul Tămiioșenilor” să iau vin
pentru masă!)... da... numele proprietarilor...
suprafața... varietățile cultivate, recolta pro-
babilă pe varietăți... (Chiar ce varietate? O
să iau dintr-ăla negru vîrtos cu 12 lei)
..Detaliat, nici o grijă!... (Două și douăzeci!
Mă omoară Florica...) .. Da, da, precis, tova-
rășe Brătescu!.. Noroc, noroc!

Agăță receptorul. Așa! Și acum, fuga la
vîrtos și acasă.

A doua zi, cînd își aminti de telefonul din
ajun, își trase o palmă peste frunte de i se
strîmbară hidurile, și—i chemă repede pe șeful
serviciului.

— Ascultă, Popescule, ieri înainte de a
pleca la masă, mi-a telefonat Brătescu de la
regiune. Vrea... aha! Vrea să plece cineva la
Tămiioșeni să vadă... proprietarii de-acolo...

— O vizită de curtoazie, cum s-ar zice? se
minună Popescu.

— Adică nu proprietarii... proprietățile! Și
ce varietăți... exact... Un fel de situație... asta...
h o r t i c o l e... vreau să spun... cam asta
e. Dar zice... cît mai detaliat, că-i sarcină
foarte importantă! Ce zici? Te repezi chiar
dumneata?

în palmă și apoi se avîntă în noua lui misi-
une cu elanul caracteristic proaspătului majorat.

O săptămîină mai tirziu, la Uniunea regională,
tovarășul Brătescu, amintindu-și de situația
cerută, dădu nemulțumit din cap, și se adre-
să funcționarului cu care stătea în birou :

— Ascultă, frate, „Agevacoop”-ul ăla ne-a
trimis evaluarea aia pe varietăți a recoltei
probabile de struguri?

— Parcă am văzut, astăzi, o adresă de-a
lor... răspune cel întrebant și începu să sco-
tosească înfrigurat un vraf de corespondență.

— Ia citește-o! îl îndemnă Brătescu.

Funcționarul își drese glasul, își luă o po-
ză marțială și începu să fonfaie pe jumătate
adormit: „Referindu-ne la cererea telefonică
a tovarășului Brătescu, vă informăm că dele-
gatul nostru, sosit de pe teren, ne raportează
că la Tămiioșeni situația piscicolă este urmă-
toarea: Deși Sfatul popular comunal a propus
raionului încă din 1953 înființarea unei cres-
cătorii de pește prin amenajarea unui iaz
comunal, Sfatul popular raional n-a luat
nici o măsură pînă-a prezent, invocînd mo-
tivul că Tămiioșenii n-au nevoie de pește,
fiind regiune eminentamente viticolă. Acest răs-
puns este însă cu totul lipsit de temei, știut fiind
că vinul merge perfect după pește—după cum
opiniează tovarășul Criță, președintele Sfatu-
lui popular comunal. Pentru deplină dumnea-
voastră lămurire mai menționăm că în iazul
proiectat s-ar putea crește următoarele specii:
crap, biban, plătică, caras...

— Destul! zberă Brătescu după ce rămă-
sese cu gura cît șura și ochii cît mandarinele.
Apoi se congestionează la obraz, mandarinele
începură să i se rostogolească în orbite și
lovind cu palma placa de cristal a biroului,
tună:

Nu! E mai bine să nu mai redăm „tune-
tul” tovarășului Brătescu la adresa tovarășu-
lui Stralea, mai ales că, într-o măsură oare-
care, acesta are un caracter foarte neplăcut.

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICUȚO,

Ai pățit-o! Cu tovarășii directori Benkő și Săvulescu de la Direcția I. G. L. a Sfatului popular al Capitalei, nu te joci!

Ai trimis la dumnealor o tovarășă din cadrul redacției, să verifice sezisarea ce ți-am făcut. (Că locuiesc în condiții imposibile, că totuși nu mi s-a reparat locuința, pe motiv că e clădirea propusă pentru dărîmire, dar că nici altă casă nu mi s-a dat, deși eu însumi am indicat două locuințe libere). Studiind actele respective împreună cu cei doi directori, tovarășa a constatat justă sezisarea mea. Dar a mai constatat după aceea că toate actele ceretate... au dispărut! Da, au dispărut!

Și atrăgîndu-i-se atenția asupra gravității faptului, tovarășul Benkő i-a răspuns așa delegatei tale: — „Ei, și? o să fim trași la răspundere, și gata!“ Apoi i-a mai spus: — „De altfel, nici nu știu dacă aceste acte pe care pretindeți că le-am pierdut, au fost lăsate la noi!“

Nemaipomenit! Vorbea despre actele pe care le studiase mai înainte împreună cu tovarășa din redacția Urzicii! Interesant om, tovarășul Benkő! E o figură! Ai pățit-o cu el, fiindcă ai intervenit. Cine știe ce e-n stare să-ți facă și ție.

Mie, nu mai are ce.

Rusin Strulovici
Str. Gh. Dem. Teodorescu 39
București

DRAGĂ URZICUȚO

Mi s-a tras o păcăleală frumoasă!

În dimineața zilei de 13 ianuarie am scos în gara Craiova biletul nr. 0275, de clasa a II-a, pe distanța Craiova — Tg. Jiu, pentru trenul personal nr. 2395.

Dar cînd a sosit trenul, n-am reușit, cu toată bunăvoința mea, să mă urc într-un vagon de clasa a II-a. Pentru puternicul motiv că trenul nici nu avea un astfel de vagon. Toată garnitura era compusă numai din vagoane de clasa a III-a!

N-am avut încotro: m-am suit în unul de-a treia și dînd acolo de un ceferist, l-am poftit să mă lămurească. Nu că-mi cădea cine știe ce rang călătorind cu a treia, dar... mi se luaseră bani pentru a doua! Găseam că nu fusese o treabă cinstită.

Și ceferistul m-a lămurit:

— Au uitat peșmele funcționarilor de la Direcția regională C. F. R. să anunțe stația Craiova că personalul 2395 circulează azi numai cu vagoane de clasa a treia! Și din neglijența lor ați ieșit dv păcălit.

— Păi ce, așa merge? Pe păcălitate?

Ceferistul rîse.

— Păcăleală de-ntîi aprilie!

— Care aprilie? Că sîntem în ianuarie!

— Tocmai! Cînd atîția ceferiști se evidențiază lucrînd în contul lunilor viitoare, or fi vrut și funcționarii de la Direcția regională să se evidențieze în vreun fel, și v-au păcălit la 13 ianuarie în contul zilei de întîi aprilie!

Lămurirea ceferistului mi-a plăcut. Înseamnă că, acum, va putea și Direcția regională C.F.R. Craiova să-i „păcălească“ pe funcționarii vinovați, sancționîndu-i în aprilie... în contul zilei de 13 ianuarie! Tu ce zici, Urzicuțo?

Dinu Popeangă
Întreprinderea de Panificație
Tg. Jiu

DRAGĂ URZICUȚO,

Îți scriu că la întreprinderea unde lucrez eu toate treburile merg bine. Nimeni și nimic nu este de criticat la noi și cred că dacă cineva s-ar apuca să ne critice, ar face-o așa, ca să bată apa-n piură.

Și ca să te convingi de acest adevăr, uite, îți fac o invitație oficială: vino cînd vrei la noi și vizitează toate secțiile, toate birourile, cantina, creșa, căminul, mă rog, plimbă-te pe unde vrei. Numai la magazia de materiale să nu te duci, că acolo plouă. Eu zic însă că uneori poți să treci și pe acolo, dar... cînd e senin. Și mai ales ține minte un lucru, să nu care cumva să pui mina pe vreo piesă... că te uzi.

D-aia zic, Urzicuțo, la noi în întreprindere nu-i nimic de criticat și dacă cineva ne critică o face doar așa „ca să bată apa-n... magazie“.

Un salariat de la
Întreprinderea „Elena Pavel“
București

URZICUȚO,

Știu pe cineva care a făcut o inovație cum nu s-a mai văzut.

Inovația constă în a întoarce anul pe dos, adică să înceapă cu decembrie în loc de ianuarie și să meargă apoi astfel: noiembrie, octombrie, și așa mai departe...

Iată despre ce e vorba: Noi, S.M.T-urile din regiunea București, am primit de curînd (adică în 1955) adresa nr. 44826, semnată de: tov. ing. Paul Ioan, șeful serviciului S. M. T. din Sfatul popular regional București, adresă prin care sîntem obligați ca pînă la 1 noiembrie 1954 să comunicăm stadiul în care se află aprovizionarea unităților noastre cu lemne de foc.

Ce ne facem, Urzico dragă? Dacă răspundem acum, scriînd data reală pe adresa noastră, o să primim observația că n-am răspuns anul trecut. Dacă pe adresa de răspuns punem data de 1 noiembrie 1954 o să ne dea de gol ștampila poștei?!...

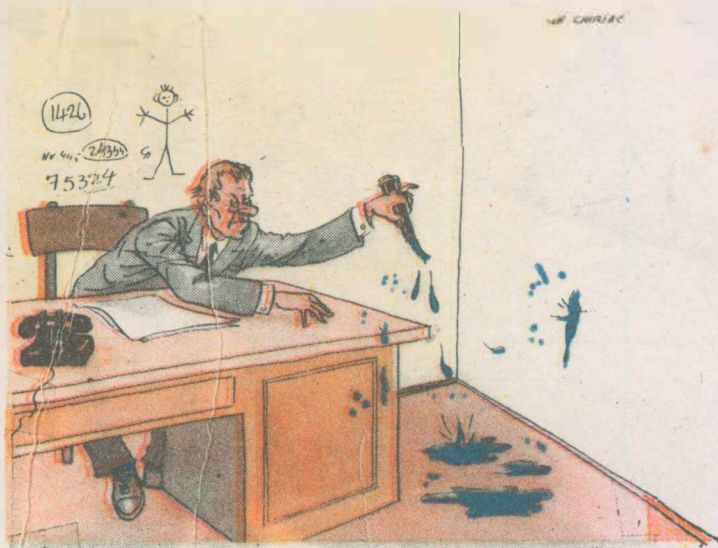
Ce ne facem, Urzico? Dă-ne un sfat că noi avem capul călîndar.

Salariații S.M.T.urilor
din regiunea București

URZICUȚO,

Amîntește te rog tovarășilor de la U. R. C. A. D. Rm. Sărat, că centrelor de închiriere a uneltelor de pe lîngă cooperative, le revine un rol important în campania muncilor de primăvară.

S-au culcat dumnealor p-o ureche și așteaptă... Dacă ei stau tîhniți, de ce s-ar omori cu firea președinții cooperativei? De

— „Cînd scriu, nu vine cerneala; totuși văd că are cerneală!“
Desen de Gh. CHIRIAC

ce s-ar grăbi ei să repare unelte și mașinile agricole?

Așa gîndește peșme și tovarășul Pîslaru Șerban, președintele cooperativei din com. Greabănu, raionul Rm. Sărat. Unelte stau bine. Au un depozit natural: glodul din curtea Sfatului popular, sub care zac zviruite sape, lopeți, greble, de luni de zile.

Ce spui, Urzico? Facem ceva cu președintele? Sau, vorba ceea, sapa și lopata?

Un grup de țărani
muncitori din comuna
Greabănu

URZICUȚO,

Cînd vine vreo trupă să joace la teatrul din orașul nostru, se joacă mai întîi la agenția teatrală din localitate următoarea comedie:

— Dați-mi două bilete de cîte opt lei!

— Poftim. Total 17 lei.

— De ce? Opt și cu opt fac șaisprezece!

— 50 de bani de bilet e pentru întreținerea sălii.

Și, într-adevăr, sala e foarte bine întreținută. Atît de bine, încît trupa Teatrului de Stat din Ploești, cînd a venit cu piesa „Steaua fără nume“, n-a putut juca decît la matineu. Îmbolnăvindu-i-se actorii din cauza frigului din teatru, seara n-a mai jucat. A doua zi, cetățenii au restituit biletele iar agenția a dat banii înapoi. Cu această ocazie, la agenție s-a jucat următoarea comedie:

— Eu restitui două bilete.

— Poftim 16 lei.

— De ce? Am plătit 17.

— Tovarășe, prețul biletului e opt lei! Opt și cu opt fac șaisprezece.

Dragă Urzico, nu crezi că tovarășii de la această agenție teatrală trebuie să schimbe... repertoriul?

Ion Trefenciuc
Dorohoi

— Sînt țurcane?
— Aș... sînt oi...

Desen de S. BRIZEANU

„URZICA“ REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15; Secția scrisori 4.60.34,
Secția viața internă 4.72.23

— „Noi nu ne băgăm, sîntem neutri!...”